

RESTITUTIO IN INTEGRUM

Reményik Sándor (1890–1941)

Petrovics ítéel

*Az apja szerb, az anyja tót –
De örök vizek ringatták mienkké
A roppant óceánjáró hajót.
Jött a Vér ködös partjai felől,
S a Lélek végtelenjébe veszett.
Árbócán magyar zászló lebegett.*

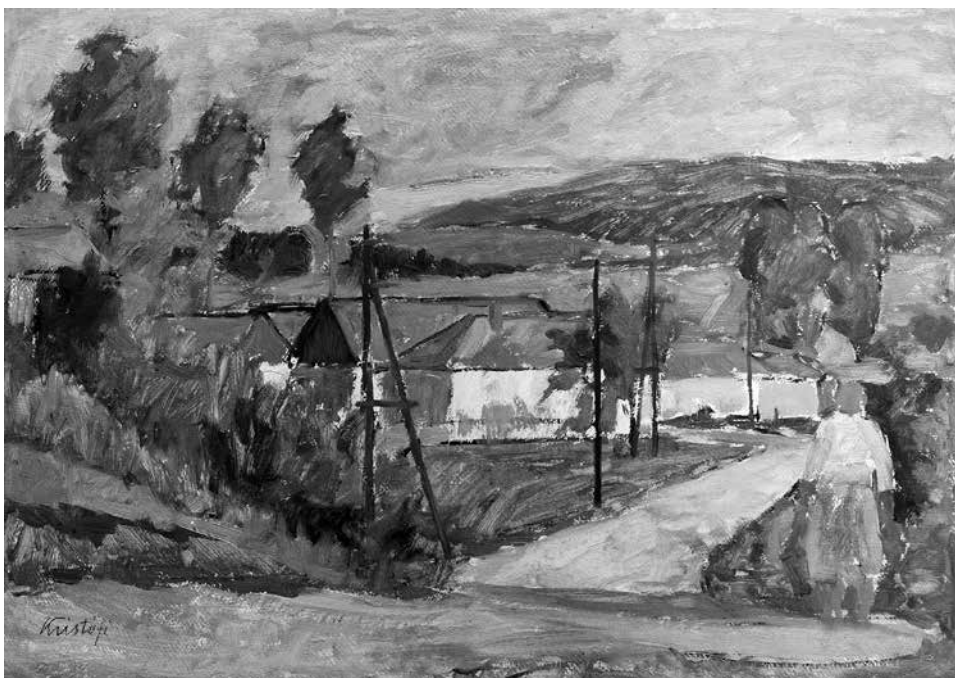
*Mi az, hogy szerb?
Mi az, hogy tót?
Mi az, hogy faj?
Mi az, hogy vér?
S mi az a Tűz és mi az a Titok,
Mely mindenben keresztiül
A szívig ér?
Mi vegyül el a fajban és a vérben,
Hogy megcsendüljön halhatatlanul
A legmagyarabb magyar költeményben?*

*Minket, akiknek minden porcikája
Az ő dalai mámorától reszket –
Minket ma név szerint és vér szerint
És ezerféleképpen elemeznek.
A dédapánknak neve mi is volt?
A dédanyánkba a vér honnan folyt?
Az őseinkben fel hetedízigen
A fajtisztaság mekkora is volt?
És név szerint és faj szerint
És vér szerint
Járnak iskolába gyermekeink.
És bolygatják a Tűzet és a Titkot
És szétszórják a Tűzet és a Titkot
Új törvények szerint.*

*És megcsapolják most a székely vért
– Minden kis csöppje drága gyöngyöt ért –
És kimutatják csalhatatlanul
Nagy, rettenetes vegyi tudománnyal:
Más vér ez – nem rokon a magyarsággal.*

*Hát jól van, jól van – ezt is elviseljük.
Mert falra hányt borsó ez is.
Ál-tudósok kezén játék-kavics.
Fent, a legfőbb Semmitőszékben
Ül minden földi bíróság fölött
Ama más néven ismert Petrovics.
Mi legfőbb bíránk minden faji perben:
A vér: a semmi. A Lélek: a Minden.*

Nagyvárad, 1935. április 4.

Váradalpári táj, olaj, karton, 65 × 91 cm